

26.33x24.8	1/2	עמוד 32	כותרת - כלכלי סט	22/01/2020	71694154-7
אוניברסיטת תל אביב - 78					

טפט על העיר

צמד האמנים האמריקאי הלוהט דיוויד ברנס ואוסטין יאנג הדפיס על טפט ענק צילומים של עצי הפרי שצומחים בתל אביב. התוצאה המהפנטת, שמוצגת בגלריה באוניברסיטת תל-אביב, מעוררת דיון סוער על קיימות והישרדות / רעות ברנע

המרכזי, שמוצג על כל קירות חלל הקומה הראשונה של הגלריה וגם על חלק מהקומה השנייה, הוא של צמד האמנים האמריקאי "Fallen Fruit", דיוויד ברנס ואוסטין יאנג. ברנס ויאנג עובדים יחד מאז 2004 תחת השם הזה ומנסים, לדבריהם, לעשות את העולם טוב יותר באמצעות אמנות.

העבודה מותאמת החלל שיצרו במיוחד לתערוכה היא בעצם טפט שהדפיסו במיוחד בסטודיו שלהם בלוס אנג'לס, שעל גבי צבעים משתנים ועזים מציג פסיפס מצולם של עצי תל-אביביים שצולמו ממש פה, ברחבי העיר, לצד עופות וציפורים מסוגים שונים שהם חלק מאוסף הפחלצים של המוזיאון לטבע על שם שטיינדהרט שפועל גם הוא באוניברסיטת תל-אביב. זו עבודה יפהפייה, מהפנטת אפילו. כזו שאפ" שר לבהות בה במשך שעות וכל פעם למצוא בה משהו חדש. אבל יש בה הרבה מעבר לזה.

גניה שרייבר באוניברסיטת תל-אביב. התערוכה, "Plan(et)", ששמה משחק על הרמיון בין המילים "כדור הארץ" ו"צמח", עוסקת בקיימות ובצמיחה, תוך התמקדות בסוגיות של הישרדות, צרכנות ושימוש במשאבים טבעיים, בעבר ובהווה. בתערוכה מציגים אמנים ישראלים ובינלאומיים, בהם האמן הצרפתי סטפן טיידה, או לילית סגל וחברי קולקטיב אנייה הישראלים – אבל המיצב

מה סוגים של עצי פירות גדלים בתל אביב? איפה? ושל אילו פירות? אם אתם לא אנשי מקצוע שמתעסקים בתחום, סביר להניח שלא תדעו את התשובות, אבל במפתיע תוכלו לגלות אותן דווקא באמצעות תערוכת אמנות מרהיבה, שמתקיימת בימים אלה בגלריה האוניברסיטאית על שם

דיוויד ברנס ואוסטין יאנג על רקע הטפט שהציבו. "בכל מקום אנחנו מתייחסים לעצי הפרי המקומיים, ועכשיו בתל אביב בטוח שאנחנו מכירים את עצי הפרי הרבה יותר טוב מאנשים שחיים בה שנים". צילום: אוראל כהן

26.33x17.66	2/2	32 עמוד	ככליטט - כותרת	22/01/2020	71694155-8
אוניברסיטת תל אביב - 78					

טפט על העיר

המשך
מעמ' 32

"התחלנו את הפרויקט ב-2004 כתגובה לפרויקט של מגזין אמריקאי ששאל: 'האם אפשר להשתמש באקטיביזם מבלי לעורר התנגדות'", מסביר ברנס על ראשית דרכם המשותפת, בעת ביקור השניים בארץ לטובת פתיחת התערוכה בתל אביב.

אמנות, אומר ברנס, "ואפשר לנו כאמנים את החירות לחקור מה היא צריכה להשיג במאה ה-21. זה פרויקט שחוגג את ההיסטוריה והתרבות של מקומות שונים, ואנחנו מתרגשים בכל פעם מחדש לחלוק אותם עם אנשים אחרים. אנחנו מבליים כל כך הרבה זמן בכל עיר, עד שאנחנו יכולים כבר לא פייז את הריח שלה. ללוס אנג'לס למשל, בימים שאחרי גשם, יש ריח מטאלי בגלל הכמות האדירה של מכוניות שנרטבות". כשהם מדברים על מקומות שונים בעולם שבהם הציגו, נכללים בהם למשל גם מוזיאון ויקטוריה ואלברט בלונדון, המניפסטה לא מנות בפלרמו, ושורה של מדינות שונות כמו יוון, נורבגיה, מקסיקו, ועכשיו גם ישראל. "הרבה פעמים אנחנו עוברים בעיר שהפירות בה מגיעים במקור בכלל ממקומות אחרים, מספר יאנג, "לכן עם הזמן הפכנו גם לסוג של חוקרים של תרבויות עתיקות.

"אנחנו מבליים המון זמן בכל עיר, עד שאנחנו יכולים לאפייין את הריח שלה. ללוס אנג'לס אחרי גשם, למשל, יש ריח מטאלי בגלל הכמות האדירה של מכוניות שנרטבות"

חגיגת היסטוריה ותרבות

התהליך שאותו קיים הצמד מאז ועד היום ביותר מ-50 ערים ברחבי העולם הוא דומה, אך לעולם לא זהה: הם מגיעים לכמה ביקור רים בעיר, ממפים את עצי הפרי שגדלים בה, ויוצרים מעין מפה אמנותית משלהם שאותה הם מדפיסים על טפטים ענקיים וצבעוניים. "זה שינה את הדרך שבה אנחנו חושבים על

קולאזים שיצרו הצמד ברנס ויאנג. "גם טכנית, העבודה מנסה להיות כמה שיותר אקולוגית"

במקרה של התערוכה בתל אביב, התאפי שר לנו לקיים שיח עם חוקרים מפקולטות שונות של האוניברסיטה, מה שרק העמיק את העניין.

כמה זמן שהיתם בתל אביב לטובת הפרויקט?

"ביקרנו כאן כמה פעמים לאורך השנה האחרונה", מספר יאנג. "העבודה שלנו היא תמיד עבודה חיה, אנחנו לא מציינים בשום מקום בעולם את אותה העבור שהצגנו במקום אחר. בכל מקום אנחנו מתייחסים לעצי הפרי המקומיים. ועכשיו בתל אביב אני בטוח שאנחנו מכירים את עצי הפרי הרבה יותר טוב מאנשים שחיים בה שנים. חלק ניכר ומשמעותי מהעבודה פה היה גם בשיתוף פעולה עם מוזיאון הטבע. אנחנו לא נוטים להכניס בעלי חיים לקולאזים שלנו, בדרך כלל הם מתמקדים רק בצומח. אבל הפעם הן כן מופיעות בעבודה ובאמצעותן למדנו המון על האבולוציה והאקולוגיה של ציפורים, על איך הן עוברות כולן יחד כמערכת."

ברנס מוסיף ש"ציפור היא בעל חיים שלא מושפע מגבלות, לא ממדינות, לא ממלכויות, לא מאימפריות. היא כביכול 'מעל לכל זה', אבל היא לא מעל ההשפעה של האדם, ולכן גם רוב הציפורים שמופיעות בעבודה הן או כאלה שנכחדו או כאלה שמצויות בסכנת הכחדה."

לידיעת המלקטים

לצד המיצב המרשים, מחולקות בגלריה גם מפות מודפסות של עצי פרי בתל אביב, ובמסגרת התערוכה יתקיימו סיורי ליקוט ופעילויות שונות לילדים בנושא. "אני חושב שאנחנו, גם כאמנים וגם כאנשים באופן כללי, יכולים לעשות יותר כדי להיטיב עם כדור הארץ", אומר ברנס. "ואם אנחנו מדברים ספציפית על אמנות, אנחנו יכולים להגיד היום שיש אימג'ים שמעוררים את שים לקחת עמדה, להיות פעילים, להתערב בסביבה שלהם.

"עם מפות הליקוט שלנו אתה יכול לצאת ולחוות את המקום שאתה חי בו, וגם

לחוות אותו כל פעם בצורה שונה בהתאם לעונה ולפירות שבשלים בה. האדם מבחינתנו הוא חלק מעבודת האמנות."

איך אתם יוצרים את הטפטים הענקיים, מבחינה טכנית?

"כל האימג'ים בעבודות הם צילומים שאנחנו מצלמים בעצמנו במשך הביקורים במקום", מסביר יאנג. "אחר כך אנחנו יוצרים מהם קולאזים ממוחשבים ומדפיסים אותם ברצועות רצועות על פי גודל ומבנה החלל הספציפי שבו תוצג העבודה. ההדפס סה היא חלק מאוד חשוב כי הצבעים חייבים לצאת נכונים."

ברנס מוסיף ש"גם מבחינה טכנית המ' חשבה על העבודה מנסה להיות כמה שיותר אקולוגית. אנחנו חושבים על ההצבה במונחים של פרסקאות בקתדרלות, אבל גם עם חומרים שמגיעים מעולם הטבע ולא חומרים כימיים. את הטפטים, שניתנים לשימוש חוזר, אנחנו מדביקים עם דבק אורגני. אני לא חושב שאנחנו צריכים להוסיף עוד פלסטיק לעולם."